

عنوان مقاله:

رشد عرفان در سبک عراقی

محل انتشار:

هفتمین کنفرانس بین المللی زبان، ادبیات، تاریخ و تمدن (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

علی رشیدی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد سنندج، سنندج، ایران

خلاصه مقاله:

اوضاع اقتصادی، سیاسی، اجتماعی و فرهنگی هر دوره مهمترین عامل تاثیرگذار بر اندیشه ی ادبی است و جهت گیری آن را مشخص می کند. پس از حمله مغول با توجه به ویژگی های خاص حاکم بر جامعه ایران و وجود بسترهای فرهنگی و اجتماعی، آموزه های عرفانی رواج چشمگیری پیدا کرد. تاثیر این عوامل سبب گردید تا در سبک عراقی مفاهیم عرفانی بیش از هر دوره دیگری مشاهده و سبب تمایز آن از دوران قبل و بعد خود گردد. از این رو در تحقیق حاضر تلاش شده به بررسی عوامل موثر بر رشد عرفان و رواج و انتشار شعر و مفاهیم عرفانی و عمومیت یافتن آن در میان مردم عادی پرداخته شود. بررسی های انجام شده نشان می دهد عواملی چون فقر، آزادی دینی، اعتقادات خرافی مغولان، توجه و احترام شاهان مغول به صوفیان، ساخت خانقاه ها، تالیف آثار عرفانی و مردم داری صوفیان، سبب توسعه تفکر عرفانی و به دنبال آن ورود این مفاهیم در ادبیات سبک عراقی شد و سبب شد قسمت عمده ای از آثار شاعران و نویسندگان این دوره مملو از مفاهیم عرفانی گردد.

کلمات کلیدی:

مغول، عرفان، سبک عراقی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1445637>

